



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **A. Ž.**
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Janem Kopřivou, Ph.D.
sídlem Zahradnická 223/6, 603 00 Brno

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské náměstí 196/1, 602 00 Brno

za účasti osob
zúčastněných
na řízení **1) P. K.**

2) EG.D., a.s., IČO: 28085400
sídlem Lidická 1873/36, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2021, sp. zn. 5400/OD/2021/520134-Ro-/16

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobců a potvrdil správnost rozhodnutí Úřadu městské části Brno-sever (dále též „stavební úřad“ či „správní orgán prvního stupně“) ze dne 26. 7. 2021, č. j. MCBSev/029139/21, sp. zn. STU/04/011070/21/Such.
2. Uvedeným rozhodnutím správní orgán prvního stupně, jako speciální stavební úřad pro pozemní komunikace, podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále jen „stavební zákon“), povolil žadateli, Ing. P. K. (osoba zúčastněná na řízení), stavbu veřejné účelové komunikace spočívající v prodloužení boční větve stávající komunikace na ul. Klarisky v Brně – Soběšicích „Lokalita Pod Klariskami - Příjezdová komunikace s příslušenstvím“ na pozemcích parc. č. X, XA a XB v k. ú. S. (dále jen „stavba“). Důvodem pro zamítnutí odvolání žalobce byla dle žalovaného zaprvé skutečnost, že žalobce uplatnil námitky ve stavebním řízení, i když je již uplatnil v řízení územním, a správní orgán prvního stupně k nim proto v souladu s § 114 odst. 2 stavebního zákona nepřihlédl. Zadruhé žalovaný zamítl jako nedůvodnou námitku probíhajícího řízení u Nejvyššího správního soudu ohledně nařízení odstranění pevné překážky jako překážky řízení, jelikož kasační stížností napadený rozsudek Krajského soudu v Brně nabyl právní moci. V dalším pak žalovaný shledal námitky žalobce jako nedůvodné či opožděné v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 ve spojení s odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil.
4. Žalobce nejprve rekapituloval dosavadní průběh správního řízení o povolení stavby, jejíž provedením jsou ohrožena jeho veřejná subjektivní práva, především pak právo vlastnické. Žalobce namítá, že žalovaný a stavební úřad ve svých rozhodnutích v první řadě nezohlednili jeho legitimní námitky na zajištění sjezdů z jeho pozemků na povolanou pozemní komunikaci, čímž dochází k jejich znehodnocení. Žalobce dále uvádí, že napadená rozhodnutí nerespektují Územní plán města Brna a bezdůvodně znevýhodňují osobu zúčastněnou na řízení 1) na úkor žalobce.
5. Žalobce tvrdí, že projektová dokumentace k povolované stavbě nereflktuje dělení parcel v dané lokalitě, což žalobce označuje za možnou úmyslnou snahu obejít řešení otázky napojení pozemků ve vlastnictví žalobce na komunikaci, jelikož dle platného územního plánu je možné křížení funkčního typu městské zeleně pouze jednou, což dále znemožňuje žalobci napojit své pozemky na komunikaci. Žalobce dále namítá, že na pozemku parc. č. X není možné umístit účelovou komunikaci, ale pouze chodník.
6. Žalobce pak doplňuje, že stavební úřad nerozpoznal, že se na pozemku parc. č. X nachází pouze „černá stavba“ zpevněné plochy, nikoliv povolená komunikace. Žalobce se následně obsáhle věnuje rozhodnutí tohoto soudu a Nejvyššího správního soudu ve věci odstranění koncového obrubníku coby překážky silničního provozu, která z jeho pohledu představuje předběžnou otázku pro jakékoliv správní řízení ve věci. Žalobce taktéž namítá, že současná komunikace v jeho spoluvlastnictví na pozemcích parc. č. XC, XD, XE v k.ú. S., není navržena na zatížení těžkou technikou, tudíž povede ke vzniku majetkové újmy žalobce a

ohrožení bezpečnosti lokality, což žalobce dokládá znaleckým posudkem. Žalobce konečně tvrdí, že napadené rozhodnutí nemá oporu ve spisu a vzájemně si odporuje s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně.

III. Vyjádření žalovaného, osoby zúčastněné na řízení 1) a replika žalobce

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na rozsudky v souvisejících kauzách (viz rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 30. 6. 2020, č. j. 29 A 37/2019-213, a ze dne 24. 10. 2019, č. j. 29 300/2017-96, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2022, č. j. 7 As 217/2020-200, ze dne 16. 7. 2021, a č. j. 7 As 400/2019-53, rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), v jejichž kontextu by měla být rozhodována i tato věc.
8. Žalovaný v dalším odkázal na své vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby ze dne 11. 1. 2022. Žalovaný v něm nejprve uvádí, že žalobce opakovaně argumentuje skutečnostmi, které měly být uplatněny v územním řízení. Ohledně otázky připojení nemovitostí žalobce na účelovou komunikaci žalovaný uvádí, že v napadeném stavebním povolení je řešeno napojení pouze pozemků žalobce, jelikož je žadatelem, není v něm možné upravovat sousední nemovitosti. Žalovaný současně nevylučuje připojení nemovitostí žalobce, o něž je však nutné žádat v separátním správním řízení. K tvrzení žalobce, že na pozemku parc. č. X se má nacházet pouze peší cesta, žalovaný odkazuje na právní názor uvedený v citovaném rozsudku krajského soudu č. j. 29 A 37/2019-213.
9. Osoba zúčastněná na řízení 1) ve svých vyjádřeních požádala o přednostní projednání věci, současně upozornila na dlouhodobou snahu žalobce o vytvoření tzv. neurčitého právního stavu pomocí opakovaných námitek a dalších obstrukčních jednání.
10. V replice k vyjádření žalovaného žalobce setrval na své argumentaci uvedené v žalobě, dále uvedl, že žalovaná nereaguje na žalobní námitky a pouze odkazuje na předchozí rozhodnutí. Žalobce si vyhradil právo doplnit repliku, což však ve lhůtě neučinil.

IV. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
12. Podstatu nyní projednávané věci tvoří polemika žalobce s právním závěrem žalovaného (a stavebního úřadu) ve věci vydání stavebního povolení stavby spočívající v prodloužení boční větve veřejně přístupné účelové komunikace na ulici Klarisky na žádost osoby zúčastněné na řízení 1).
13. Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce je spoluvlastníkem pozemků parc. č. XG, XE, XH a XC, ostatní plocha, ostatní komunikace, vše v k. ú. S., na nichž se nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Pozemek parc. č. XC, který je hraničním pozemkem ve spoluvlastnictví žalobců, sousedí s pozemkem parc. č. XF, ostatní plocha, ostatní komunikace, v k. ú. S., jenž byl před pasportizací součástí pozemku parc. č. X, orná půda, v k. ú. S., oba se nacházejí ve výlučném vlastnictví osoby zúčastněné na řízení 1). Osoba zúčastněná na řízení 1), v návaznosti na územní rozhodnutí stavebního úřadu č. 449 ze dne 6.5.2019, sp. zn. STU/04/035527/12/Bura, podala dne 22. 3. 2021 ke stavebnímu úřadu žádost o vydání stavebního povolení pro stavbu na pozemcích parc. č. X, XA a XB v k.ú.

S., této žádosti bylo vyhověno výše uvedeným rozhodnutím, které bylo předmětem odvolacího rozhodnutí žalovaného.

14. První žalobní námitka směřuje do samotného předmětu stavebního povolení, které dle žalobce mělo obsahovat řešení sjezdů či nájezdů na pozemky všech přilehlých pozemků (a tedy i těch ve spoluvlastnictví žalobce). Dle názoru žalobce je nezbytnou součástí povolení předmětné stavby a úlohou stavebního úřadu vyřešení souvisejícího dopravního napojení, tedy aby součástí stavebního povolení (a následné kolaudace) bylo i napojení pro přilehlé rodinné domy v podobě sjezdů dle dotčených právních předpisů a norem, a to až na samotnou hranu výše uvedených pozemků. Žalovaný tedy pochybil tím, že pro tyto nedostatky rozhodnutí stavebního úřadu nezrušil.
15. Krajský soud nejprve uvádí, že správní řízení o vydání stavebního povolení dle § 110 stavebního zákona je řízením návrhovým (§ 44 odst. 1 správního řádu), jeho předmět je tak vymezen předmětem žádosti stavebníka, neboť je to právě ten, kdo disponuje s obsahem žádosti. „*Stavební úřad je při označování projednávané věci následně vedeného stavebního řízení obsahem žádosti vázán a není oprávněn z vlastní vůle její předmět jakkoli zužovat či rozšiřovat*“ (viz MACHÁČKOVÁ, J. a KOL. *Stavební zákon*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2018, s. 830). Osoba zúčastněná na řízení 1) ve výše uvedené žádosti vymezila předmět řízení v souladu s § 110 stavebního zákona, stavební úřad nemohl předmět žádosti nijak měnit, a proto rozhodoval právě v jeho rozsahu, žalovaný tedy správně jeho rozhodnutí potvrdil.
16. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání současně upozornil, že územní rozhodnutí č. 449 vydané pro předmětnou stavbu obsahuje podmínku č. 7: „*Polohové a výškové umístění stavby neznemožní napojení sousedních pozemků jiných vlastníků*“. Z výše uvedeného vyplývá, že v otázce zajištění sjezdů a nájezdů sousedních pozemků na účelovou komunikaci nebrání žalobci, aby si na pozemky ve svém spoluvlastnictví sjezdy a nájezdy zřídil v separátním stavebním řízení.
17. Na výše uvedené žalobce navazuje námitkou, že napadená rozhodnutí nerespektují Územní plán města Brna, jelikož ten umožňuje v lokalitě Pod Klariskami křížení funkční městské zeleně komunikací pouze jedenkrát, což tak žalobci znemožňuje napojení pozemků v jeho spoluvlastnictví na předmětnou komunikaci. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že žalobce vznesl totožnou námitku, jaká již byla uplatněna v územním řízení, správní orgán prvního stupně k ní proto podle § 114 odst. 2 stavebního zákona dle jeho názoru správně nepřihlédl.
18. Krajský soud obecně poznamenává, že ve stavebním řízení se uplatní zásada koncentrace řízení dle § 114 odst. 2 stavebního zákona, avšak dle odst. 4 tohoto ustanovení musejí být účastníci řízení správním orgánem o tomto řádně poučeni. Krajský soud ze správního spisu zjistil, že správní orgán prvního stupně poučil účastníky stavebního řízení v oznámení o zahájení stavebního řízení ze dne 22.4.2021, č.j. MCBSev/015126/21, sp. zn. STU/04/011070/21/Such. Žalobce se prokazatelně s poučením seznámil prostřednictvím svého právního zástupce na základě plné moci, jak vyplývá z nahlédnutí do spisu provedené právě právním zástupcem žalobce ze dne 28. 4. 2021. Krajský soud po prostudování spisu dále konstatuje, že žalobcem byla výše uvedená námitka uplatněna již v územním řízení o vydání územního rozhodnutí č. 449 a byla příslušným správním orgánem vypořádána pod bodem č. 24 odůvodnění územního rozhodnutí. Jelikož tedy žalobce uplatnil proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně námitku, které mohly a byly uplatněny v územním řízení, jedná se o nepřípustné námitky a správní orgány k nim v souladu se zásadou koncentrace řízení nepřihlédly.

19. Žalobce dále uvádí, že správní orgány rozhodly nezákonně, neboť současný stav pozemní komunikace na pozemcích parc. č. XH, XE a XC v k.ú. S. ve spoluvlastnictví žalobce nedovoluje její zatížení těžkou technikou a navýšení dopravy spojené s budoucí výstavbou stavby povolené napadeným stavebním povolením, což může způsobit žalobci zásadní majetkovou újmu. Krajský soud po prostudování spisu konstatuje, že jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný zdůvodnili s odkazem na kolaudační rozhodnutí ze dne 7. 1. 2002, č. j. STU/04/0000946/004/003, že současný stav pozemní komunikace dovoluje předpokládanou zátěž 14 nových vozidel i vozidel těžké techniky, jelikož z podkladů nevyplývá, že by boční větev této komunikace měla odlišné vlastnosti než její hlavní část. Námitku nezákonnosti v této otázce tudíž krajský soud shledává nedůvodnou, neboť ji žalovaný i správní orgán prvního stupně řádně vypořádali.
20. Žalobce dále namítá, že správní orgány nesprávně vyhodnotily podkladovou dokumentaci, jelikož dle jeho názoru nemůže být na pozemku parc. č. X umístěna jiná komunikace než pouze cesta pro pěší. Současně se pak dle žalobce na pozemku parc. č. XF nachází nepovolená „černá stavba“ zpevněné plochy bez povoleného sjezdu na účelovou komunikaci. Krajský soud uvádí, že nastíněná argumentace spadá do argumentačního schématu žalobce, které opakovaně používá ve správních řízeních i řízeních soudních, majících relevanci k projednávané věci. Odkazuje proto na odůvodnění citovaného rozsudku krajského soudu č. j. 29 A 37/2019-213: „[j]e tak zjevné, že již v roce 2000 počítal vlastník pozemku parc. č. X (jehož součástí byl tehdy taktéž pozemek parc. č. XF) s pohybem osob po tomto pozemku, z čehož lze dovozovat, že už tehdy měl předmětný pozemek plnit účel komunikace ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Konečně taktéž zjevnost a patrnost cesty v terénu lze dle krajského soudu seznat z veškerých fotografií, které jsou součástí správního spisu, na nichž se nachází pozemek XF v k. ú. S. a z nichž je zjevné, že tento pozemek je zastavěn zámkovou dlažbou. Ostatně proti této zastavěnosti žalobci konstantně (i když pro nyní projednávanou věc irrelevantně) brojí. Vzhledem k povaze pozemku parc. č. X, který tvoří koridor, spojující sousedící pozemky s pozemkem parc. č. XC, proto krajský soud nepochybuje o existenci této cesty již přinejmenším k roku 2000, v němž společnost INOVIA Brno, spol. s r.o. navrhovala zřízení přístupové cesty pro pěší do okolních lesů a polí, což je také skutečnost, kterou žalobci v žalobě potvrzují. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že silniční správní úřad nepochybil, pokud deklaroval, že na pozemku parc. č. XF se nachází veřejně přístupná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích.“
21. Citovaného rozsudku se dotýká další žalobní námitka, která se týká „předběžné otázky“ odstranění koncového obrubníku z žalobcem spoluvlastněné účelové komunikace na pozemcích parc. č. XE, XH a XC, všechny v k. ú. S. Dle názoru žalobce z důvodu, že Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 22. 10. 2020, č. j. 7 As 217/2020-161, přiznal odkladný účinek kasační stížnosti žalobce proti citovanému rozsudku krajského soudu č. j. 29 A 37/2019-213, vznikla ona „předběžná otázka“, která bránila jakémukoliv správnímu rozhodnutí týkající se výstavby na veřejné komunikaci ukončené koncovým obrubníkem. Krajský soud úvodem obecně konstatuje, že Nejvyšší správní soud zaujal k podstatě odkladného účinku kasační stížnosti širší výklad, tedy že odkladný účinek působí nejen vůči rozhodnutí správního soudu, ale i jím přezkoumávanému správnímu rozhodnutí (BLAŽEK, T., JIRÁSEK, J., MOLEK, P., POSPÍŠIL, P., SOCHOROVÁ, V., ŠEBEK, P. *Soudní řád správní – online komentář*. 3. aktualizace. Praha: C. H. Beck, 2016). Krajský soud si je současně vědom, že smysl odkladného účinku nabývá na významu právě v územních a na ně navazujících stavebních řízeních, neboť úspěch v řízení v žalobě proti územnímu rozhodnutí může být ve výsledku bezcenný, a to právě kvůli aplikaci § 94 odst.

5 stavebního zákona, který stanoví, že po povolení stavby se již později zrušené územní rozhodnutí znovu nevydává. Dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu tedy nezbyvá, než brát v případě žalob proti územním rozhodnutím do úvahy taktéž rizika spojená s budoucí realizací stavby (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2014, č. j. 1 As 50/2014-69).

22. V nyní posuzovaném případě žalobce argumentuje, že Nejvyšší správní soud jím podané kasační stížnosti přiznal odkladný účinek proti rozsudku krajského soudu č. j. 29 A 37/2019-213, kterým soud zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterým potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 4. 10. 2018, č. j. MCBSev/038062/18, sp. zn. STU/04/009498/15/Minč, jímž správní orgán prvního stupně dle § 29 odst. 3 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), nařídil žalobci (a doc. Ing. Jaroslavu Žákovi, CSc.) odstranění nepovolené pevné překážky, předmětného obrubníku z veřejně přístupné účelové komunikace Klarisky, nacházející se na pozemcích parc. č. XE, XH a XC, všechny v k. ú. S., z důvodu, že předmětná pevná překážka byla žalobci v rozporu s § 29 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích postavena bez povolení silničního správního úřadu, aniž by spadala pod předměty, které nepředstavují pevnou překážku na pozemních komunikacích ve smyslu § 29 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích. Dle názoru žalobce má odkladný účinek kasační stížnosti vliv i na (mimo jiné) rozhodování správních orgánů v nyní posuzované věci stavebního povolení na pozemku ve vlastnictví osoby č. 1 zúčastněné na řízení. Žalobce se tak snaží vztáhnout závěry výše zmíněné judikatury na posuzovaný případ. Tento názor je však dle krajského soudu třeba odmítnout, neboť nedůvodně směšuje předměty obou naprosto odlišných správních řízení. Ve věci odstranění nepovolené pevné překážky jde o stanovení splnění určité povinnosti, v nyní posuzovaném případě jde o založení práva realizovat stavbu, nejedná se tak o řízení, která na sebe jakýmkoliv způsobem právně navazují, na rozdíl od územního a stavebního řízení.
23. Žalobce dále namítá, že kdyby v hypotetické rovině byla jeho kasační stížnost v otázce nepovolené pevné překážky úspěšná v té míře, že by se věc vrátila zpět až ke správnímu orgánu prvního stupně, který by musel opětovně posuzovat splnění podmínek pro odstranění pevné překážky, musel by stavební úřad při rozhodování o stavebním povolení vzít tuto skutečnost v potaz, neboť neodstraněný koncový obrubník by hypoteticky bránil v příjezdu na staveniště povolované stavby. Pokud však žalobce napadá zákonnost rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně, že v nich nezohlednily tuto hypotetickou situaci, tak krajský soud seznal, že jak žalovaný, tak správní orgán prvního stupně postupovali v souladu se zákonem, když posuzovali skutkový a právní stav v době rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79). O otázce odstranění koncového obrubníku rozhodl krajský soud citovaným rozsudkem č. j. 29 A 37/2019-213, jehož výrok o zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o odstranění nepovolené pevné překážky dle § 54 odst. 6 s. ř. s. je pro orgány veřejné moci závazný. V době rozhodnutí o stavebním povolení i odvolání proti němu zde byl pravomocně stanovený právní stav vyhovující vydání stavebního povolení. Pouze na okraj pak krajský soud poznamenává, že Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce proti citovanému rozsudku krajského soudu č. j. 29 A 37/2019-213, zamítl rozsudkem ze dne 20. 1. 2022, č. j. 7 As 217/2020-200.
24. Krajský soud konečně shledává jako nedůvodnou námitku žalobce, že rozhodnutí žalovaného i správního orgánu prvního stupně si vzájemně odporují, jelikož každý z nich odlišným způsobem vypořádal výše nastíněnou námitku ohledně „předběžné otázky“ nepovolené pevné překážky. Krajský soud uvádí, že správní orgán prvního stupně

v rozhodnutí sdělil, že řešení nepovolené pevné překážky není předmětem stavebního řízení, tato odpověď je v souladu s právním stavem v době rozhodnutí, jak krajský soud výše rozvedl. Žalovaný se pak stejné námitce žalobce věnoval podrobněji a argumentačně jej rozvedl v podobné rovině, jakou sledoval výše krajský soud. Krajský proto neshledal odůvodnění rozhodnutí žalovaného rozporným a nelogickým.

V. Závěr a náklady řízení

25. Krajský soud proto na základě výše uvedeného žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, neboť není důvodná.
26. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
27. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Vzhledem k tomu, že osobám zúčastněným na řízení soud plnění žádné povinnosti neuložil, krajský soud jim náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim v souvislosti s plněním povinnosti, uložené soudem, žádné náklady nevznikly, a na náhradu jiných nákladů řízení ze zákona nárok nemají.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. srpna 2022

JUDr. Zuzana Bystrická v.r.
předsedkyně senátu